

imellem Kommunerne dels i det hele taget ud over Landet. Det er nemlig ikke blot ſaaledes, at vore Kommuner ere meget be-
 byrdede, men ogsaa ſaaledes, at de ere meget
 forſkelligt bebyrdede; mange Kommuner ere,
 navnlig ved de Løve, ſom jeg før nævnte,
 blevne bebyrdede endogsaa til Over-
 maal, medens andre ere ſlupne forholdsvi-
 ſis lettere derfra. Ved denne Skatte-
 fordeling, ſom her foreslaas, tror jeg, det
 vil lykkes at ordne Forholdet ſaaledes, at
 Byrderne blive fordelte mere ligeligt over
 Landet ſom Helhed. Jeg har ſet anført, at
 det ved diſſe Skatteløve navnlig vilde være
 enkelte Kommuner, man vilde tage fra for at
 lægge til andre, og at det ſærlig vilde være
 Kjøbenhavn, man vilde tage fra for at lægge
 til Landet. Jeg tror ikke, at denne Betragt-
 ning, alene i alt Fald, holder Stik; det vil
 ſikkerligt ogsaa være Tilfældet for Landkom-
 muners Vedkommende, at man gennem diſſe
 to Skatteløve vil tage fra en og give til en
 anden. I en Landkommune, hvor der maatte
 tilfældigviſ af en eller anden Grund bor
 ſærlig formuende Perſoner, vil jo en Del af
 Skatten ramme diſſe, medens det omvendte
 vil være Tilfældet i Kommuner, hvor ingen
 eller i alt Fald meget ſaa ſaadanne formuende
 Perſoner bo, alſaa Kommuner, hvor der
 kun bor Perſoner med ringe Indtægter.
 Men ſikkert er det, at gennem diſſe Løve
 ville Byrderne fordeles mere ligeligt, og
 dette, synes jeg, man kun kan modtage med
 Tilfredshed. Endelig tror jeg, at det gennem
 diſſe Skatteløve vil være muligt at opnaa
 en retfærdigere Fordeling af Skattebyrden.
 Saaledes ſom de kommunale Skattebyrder
 ere fordelte, hviler en ſtor Del af dem paa
 de faſte Ejendomme gennem Hartkornſkat-
 terne, og navnlig Hartkornſkatterne til Kom-
 munerne ere jo en betænkelig Ting derved,
 at de ſtige Aar for Aar. Jeg har mange
 Gange talt om dette her i Tinget, ligesom
 ogsaa flere andre have talt derom. Jeg har
 ytret, at det, at de kommunale Hartkornſ-
 katter ſtige Aar for Aar, i Virkeligheden er
 en Opſpiſning fra det offentlige Side af
 den private Ejendom, men det har ikke været
 muligt for Kommunerne at komme bort fra
 den kommunale Hartkornſkat, endſkønt stærke
 Beſtræbelſer i den Retning have gjort ſig
 gældende. Det har ikke været muligt, fordi
 vi ikke have den mellemkommunale Beſkat-
 ning, ſom vi for Reſten ſaa tit og ofte have
 arbejdet paa at ſaa. Hartkornſejere, der bo
 uden for Kommunen, kunne jo ikke rammes
 paa anden Maade end gennem den kommunale
 Hartkornſkat, og det har gjort, at Kommu-
 nerne i ſtærkere Grad end ønskeligt have
 maattet holde ſig til Hartkornſkatten for

ogsaa at ſaa Bidrag af de Folt, der bo uden
 for Kommunerne. Det er meget uheldigt, og
 der kan heller ikke raades fuldſtændig Bod
 derpaa uden ved en mellemkommunal Beſkat-
 ning. Men ved diſſe Løves Gennemførelſe
 kan der dog nogenlunde raades Bod derpaa,
 idet Kommunerne her ſaa Indtægter fra
 Grundſkatter, ſom kunne gøre det muligt for
 dem at nedſætte ogsaa de kommunale Hart-
 kornſkatter i alt Fald en Del. At Stig-
 ningen af de kommunale Hartkornſkatter
 Aar for Aar i Virkeligheden er en Opſpiſ-
 ning af Grundejendommene, ligger ſaa lige
 for, at man knap behøver nærmere at gøre
 opmærksom derpaa; men tillige er det jo ſaa,
 at den kommunale Hartkornſbeſatning og
 Hartkornſbeſatningen i det hele er en meget
 uretfærdig Beſatning. Her have vi ſtigende
 Skala i allerhøjſte Grad, men paa omvendt
 Maade. Har jeg — ja, nu vil jeg ikke nævne
 mig ſelv, for jeg har ſaa godt ſom intet —
 men lad mig ſige: En Mand ejer en Gaard
 paa 10 Eder Hartkorn, lad os ſige til
 60,000 Kr. — dette er i alt Fald i diſſe
 Egne af Landet en paſſende Pris — kvit og
 frit, ſom man ſiger, ejer den alſaa fuldt ud.
 I de ſenere Aar ere hans Hartkornſkatter
 ſtegne med 10 Kr. pr. Ed. Hartkorn, — det
 er ikke noget mærkeligt Tilfælde, det har
 man ſet mange Steder — der er alſaa i de
 ſenere Aar blevet paalignet ham 100 Kr.
 paa hans Hartkorn. Diſſe 100 Kr. paa Hart-
 kornet ere alſaa, da han ejer ſin Gaard paa
 60,000 Kr., $1\frac{2}{3}$ p. m. Formueſkat. Men
 lad os nu ſætte, at vedkommende Mand kun
 ejer Halvparten af Gaarden, — det er heller
 ikke ſærdeles mærkeligt, det træffer man
 meget ofte — ſaa kommer han ligefuldt af
 med ſine 100 Kr., ſkønt han kun ejer 30,000
 Kr. Formue. Derved ſtiger hans Formue-
 procent ganſke betydeligt, den bliver ikke læn-
 gere $1\frac{2}{3}$ men $3\frac{1}{3}$ p. m. Gaa vi nu videre
 og ſige, at Manden kun ejer 10,000 Kr. i
 Gaarden, — det finder ogsaa meget ofte
 Sted, at en Mand ikke ejer mere og alſaa
 ſtylber de 50,000 Kr. — maa han ligefuldt
 ſvare de 100 Kr. af de 10,000 Kr., og ſaa
 have vi 10 p. m. Saa ſtærk en Formue-
 beſatning ved jeg ikke nogen Sinde er fore-
 ſlaaet eller endog paatænt; det er en ren
 Tiendelagen. Manden kan paa den Maade
 i Løbet af en halv Snees Aar komme til at
 ofre hele ſin Formue til Kommunen — og
 det ſer i Virkeligheden ogsaa flere Steder
 — idet Gaardens Værdi ved ſtærkt ſtigende
 Hartkornſkatter ſynker ſaa ſtærkt — foruden
 naturligtviſ, at den kan være ſynkende, fordi
 Priſerne i øvrigt gøre, at han ikke ſaar ſaa
 meget ud af Gaarden i det hele — at han
 til ſidſt intet ejer. Hvis man gennem diſſe